

tal dog til Slutning kommet til den Erkjendelse, at det vilde være det Nigtigste, om man med Hensyn til faste Eiendomme afveg fra den almindelige Grundsætning og lod Eierne af disse udrede Skatten af den hele Indtægt i den Commune, hvor de faste Eiendomme vare beliggende. — Dernæst er der et andet Punkt, hvor man troer, at en Afvigelse fra Reglerne i § 6 burde finde Sted; dette er med Hensyn til Definitionen paa at have fast Bopæl. Det har nemlig vist sig, at man ved Den, der har fast Bopæl i en Commune, har forstaaet Enhver, som kommer til at boe der en vis Tid af Aaret, men dette har givet Anledning til en meget betydelig Mængde af Mellemlægninger mellem Communerne og Forvirring med Hensyn til Fastskattelæsen af Grændsen for Skattepligten i enhver Commune. Dette er navnlig af Betydning med Hensyn til Forholdet mellem Hovedstaden og andre større Kjøbstæder paa den ene Side og Landet paa den anden, idet endeel af Beboerne i disse Stæder en vis Deel af Aaret tage bort deraf og opholde sig i andre Communer. Nu har Udvalget fundet, at forsaavidt disse paagjældende Skatteydere virkelig eie Eiendomme eller have sikret sig for en længere Tid, s. Ex. for 6 Maaneder, Brugen af en saadan Eiendom, kunde man ikke forlade den Grundsætning, at maatte betragte dette som fast Bopæl. Hvor derimod Forholdet ikke er saaledes, hvor det er mere løst, hvor det er mere tilfældigt, om de Bekommende komme til at boe i en Deel af Aaret paa et andet Sted, har man troet, at det vilde simplificere Sagen noget, naar man bortskar dette; derfor har man foreslaaet, at der skulde tilføies en nærmere Definition af, hvad fast Bolig vil sige, og at Forholdet i det Hele maatte rettes derafter. — Endelig har Udvalget fundet, at der med Hensyn til juridiske Personer var Anledning til at gjøre Forandring i det Forhold, som hidtil har fundet Sted, navnlig bevirket derved, at Udvalget maatte foreslaae, hvad Thinget nu har vedtaget, at Hartkornsskatten falder bort. I det Hartkornsskatten falder bort, vil en Deel af den Skat, som i det forløbne Aar har været udredt af Stiftelser og andre juridiske Personer, ligeledes bortfalde, og det vilde

altsaa være Følgen, at mangengang saadanne Stiftelser, som meget godt have Evne til at udrede Skat, og som billigtvis burde gjøre det, blot paa Grund af, at de ikke have Bolig nogetsteds, ikke kunde beskattes. Dette vilde atter have til Følge, at Communerne, hvori disse faste Eiendomme vare beliggende, vilde faae et Contingent at udrede, fastsat efter Hartkorn, som de ikke selv eie. Af disse Hensyn har Udvalget fundet, at det vilde være rigtigt at medtage Selstaber, Stiftelser og andre juridiske Personer for deres faste Eiendommers Bekommende, ja, man har endog troet, at man navnlig af Hensyn til Contingentets Fordeling skulde gaae et lille Skridt videre endnu og ogsaa medtage Staten, Kommunen og de Stiftelser, der høre nærmest sammen med Statsstyrelsen, forsaavidt de skulde have Eiendomme i Kommunen, saa at altsaa s. Ex. Staten, forsaavidt den har Landeieendomme, hvilket navnlig har praktisk Betydning med Hensyn til Statsforbruget, deraf maatte udrede Skat til Kommunen, fordi denne nemlig har faaet et større Paalæg paa Grund af dette Hartkorn. Det er nu vel Noget, som i og for sig ikke er hensigtsmæssigt, at Skatten saaledes gaaer fra den ene Komme til den anden, men man antog dog, at det billigste Resultat for Kommunen vilde derved udkomme. Med Hensyn til Bygningerne ansaaes denne Fremgangsmaade derimod ikke for rigtig eller hensigtsmæssig. Den største Deel af de Bygninger, der her handles om, ligger i Kjøbenhavn, hvor Regeringens Sæde er, og hvor saa mange af de styrende Autoriteter befinde sig. Dersom alle disse Bygninger ogsaa skulde beskattes, vilde de forrykke det Forhold, hvori Kjøbenhavn er stillet. Kjøbenhavns Skat er nemlig bestemt uden Hensyn til Assurancesummerne eller Lignende, og det er derfor ikke rigtigt eller hensigtsmæssigt at tage disse Bygninger med i Betragtning. Hvad Kjøbstæderne angaaer, antages Assurancesummen for disse Bygningers Bekommende slet ikke at gjøre nogen følelig Forandring i det hele Forhold, og det ansees derfor for rigtigt at udelade Statens Bygninger saavel som Kirker fra den almindelige Beskatning. Dette var de Endringsforslag, som vare stillede under Nr. 18, 19 og 20.